Свен Нордквист

Петсън и Финдъс

и как по Коледа се случват чудеса

Издателство „Фют“

Tomtemaskinen
Bokförlaget Opal AB
© Sven Nordqvist, 1994
Printed by Livonia Print, Latvia, 2017
ISBN: 978-91-7270-726-9

Петсън и Финдъс
и как по Коледа се случват чудеса
©Издателство “Фют”, 2018
Превод Екатерина Христева Митренцева
Редактор Екатерина Латева

ISBN: 978-619-199-373-4

Глава 1

Снежинките се сипеха на гъсти рояци. Дворът на Петсън беше потънал в сняг. Валеше вече цяла седмица и дебелата снежна пелена скриваше покривите на постройките – къщата на стареца, плевнята, бараката, кокошарника, дърводелската работилница. Ливадите и нивите наоколо бяха ослепително бели, а клоните на дърветата в гората се превиваха от снега. Всичко изглеждаше точно така, както трябва да изглежда, когато наближава Коледа.

Петсън и Финдъс седяха в топлата кухня, ядяха каша и гледаха как снежинките кръжат зад стъклата на прозореца. Котарачето беше събрало палеца и показалеца на лапата си, прицелваше се през тази примка и „ловеше“ снежинки в нея.

– Не остана много до Коледа – обади се Петсън.

– Така ли? И колко остана? – попита разсеяно Финдъс и „сграбчи“ една снежинка в лапата си.

– Двайсет и четири дни.

Финдъс се стресна и уплашено се вторачи в стареца.

– Двайсет и четири дни! Но това е страшно много. Не по-малко от седмица!

– Нищо, времето ще отлети бързо. Трябва да свършим много работа – да изпечем сладкиши, да оправим къщата, да отсечем елха, да приготвим подаръци...

– Защо да приготвяме подаръци? – прекъсна го Финдъс. – Нали Дядо Коледа ще ни донесе подаръци?

Петсън погледна с удивление котето. Досега не беше ставало дума за Дядо Коледа. Обикновено котките празнуват Коледа без него. Но Финдъс, разбира се, не беше обикновен котарак.

– Чух децата да си говорят, че подаръците ги носи Дядо Коледа. Може да се отбие и при нас – отбеляза Финдъс.

– Хм... Едва ли – въздъхна Петсън. – Той сигурно даже не знае, че някъде на света ни има нас двамата с тебе...

– Не знае за нас? – изуми се Финдъс. – Но ние сме тук. Ето ни, седим си в кухнята. Нима не можеш да му кажеш, че сме тук?

Петсън бавно задъвка кашата, за да спечели малко време. Не знаеше какво да отговори. Добре, нека Финдъс вярва, че Дядо Коледа ще дойде при тях, но по-добре да не дава на котето празни обещания.

– Ами... сигурно мога да му кажа... – промърмори най-после старецът. – Само че не знам дали ще го срещна, за да му кажа... Но можем да опитаме един начин ние да го извикаме. Когато бях малък, този начин понякога вършеше работа. Е, невинаги... Никой не го знае Дядо Коледа: ще дойде ли, няма ли да дойде...

– Ти си бил малък? – ахна Финдъс и с любопитство огледа своя старец.

– Разбира се – отвърна Петсън. – Всички някога са били малки.

– А тогава имаше ли брада?

– Разбира се. Изглеждах точно както сега, само че малко по-мъничък.

– И колко висок беше?

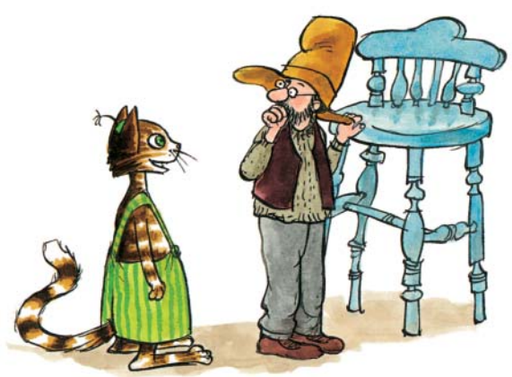

– Половин метър. След това пораснах с още половин метър...

Финдъс прихна да се смее и отново попита:

– Добре, а какъв е оня начин за викането на Дядо Коледа?

– Какъв ли? Ами... Пишехме списък с желания и го слагахме в една снежна топка – разясни Петсън. – Вечерта правехме още снежни топки и ги подреждахме на пирамидка. Главната снежна топка, тази с желанията, слагахме на самия връх. Вътре в пирамидката палехме свещ. Ако на другата сутрин пирамидката се беше срутила, това почти сигурно значеше, че Дядо Коледа е идвал, взел е списъка с желанията и почти сигурно ще дойде на Рождество и ще ни донесе подаръци.

– И ние ще направим така! – подскочи Финдъс. – Да почваме! Веднага! Още сега! А какво е това „списък с желания“?

Петсън обясни. Засега на Финдъс му идваше наум само едно желание – искаше втора ска. Миналата зима Петсън реши да направи на котарачето ски, но не ги завърши. Направи само една. Имаше много работа, след това дойде пролетта, после дойде лятото и Петсън и Финдъс съвсем забравиха за ските.

– Втората ска може да я направиш и ти, Петсън – каза Финдъс. – По-добре да поискам от Дядо Коледа изненада.

Затова Петсън написа на листчето: „Изненада“.

– Освен това искам и да дойде – добави Финдъс. – Пиши.

Петсън написа: „Дядо Коледа да дойде на Рождество“.

– Готово... – каза старецът. – Сега може да пъхнем бележката в снежна топка и да я сложим на върха на пирамидката. Но първо трябва да си доядеш кашата.

– Хм, кашата... Амиии... – проточи Финдъс. – Как да ти кажа... Мислех да оставя малко и на кокошките. Те обичат студена каша. Аз няма да ям повече. По-добре да направим пирамидка от снежни топки.

Финдъс и Петсън направиха пирамидката точно под прозореца на кухнята, за да я виждат. Финдъс сложи на върха последната топка, в която беше бележката с желанията.

– Така. Сега ще почакаме да се стъмни. Тогава ще запалим в пирамидката свещ – каза Петсън. – Ако запалим свещта прекалено рано, тя ще изгори, преди да е дошъл Дядо Коледа.

– Значи Дядо Коледа няма да дойде, преди да сме запалили свещта, така ли? – попита Финдъс.

– Не, няма. Той не идва по светло – обясни старецът. – И не обича да се показва току-така. Ще чакаме да се здрачи.

За малкото коте беше много трудно да чака. То излезе навън с Петсън. Петсън насече дърва и разчисти двора от снега. Така мина много време, но все още беше светло. Щом се прибраха вкъщи, Финдъс нетърпеливо попита кога ще стане тъмно.

– Към три-четири часа – отвърна Петсън.

– А кога ще стане три-четири часът?

– Няма да е скоро. Ти поглеждай часовника.

Финдъс отиде в гостната и започна да гледа часовника с кукуквичката. Седя, седя, гледа, гледа...

– Петсън! – викна той накрая. – Гледането не помага. Гледам с всички сили, но не става по-тъмно.

Петсън дойде и също погледна часовника. Беше спрял. Старецът издърпа махалото и завъртя стрелките, за да ги нагласи. Когато голямата стрелка посочваше право нагоре, кукувичката изскачаше и кукаше. Докато Петсън нагласи стрелките на два и половина, тя изкука няколко пъти.

– Когато голямата стрелка посочи нагоре, а малката отиде на четворката, ще бъде четири часа. Тогава вече ще притъмнее – обясни той. – А дотогава се позанимавай с нещо. Времето се влачи бавно, ако просто седиш и чакаш.

Финдъс поспортува малко, като поскача на дивана. От време на време хвърляше поглед към прозореца, за да види дали не се е стъмнило, след това поглеждаше часовника.

– Колко бавни са тия стрелки! – въздишаше той. – Почти не се движат.

Накрая не издържа, качи се на един стол и започна да върти голямата стрелка. Кукувичката изскочи и първо изкука три пъти, след това пак изскочи и изкука четири пъти. Котето се втурна към кухнята, където Петсън четеше вестник.

– Вече е четири часът! – завика то. – Хайде да запалим свещта!

– Не може – не се съгласи Петсън и го погледна над очилата си. – Знам, че си направил някой номер. Още е светло. Когато изобщо не виждаш пирамидката, тогава ще е тъмно.

Финдъс седна върху масата и загледа навън. Смрачаваше се, но още не беше тъмно – Финдъс беше съгласен с това.

– Но пирамидката вече почти не се вижда. Преди я виждах много по-добре – измърмори той и присви очи. – Петсън, вече нищо не виждам. Май е време да палим свещта. А?

Петсън го погледна, въздъхна и остави вестника.

– Колко бавно върви времето днес – поклати глава старецът. – Добре, да вървим в двора и да запалим свещта.

Малко след това Финдъс отново седеше върху кухненската маса и гледаше светещата пирамидка от снежни топки. Зад прозореца ставаше все по-тъмно. Сега в него се виждаше само отражението на стаята. Котето притисна муцунка към стъклото. Много му се искаше да види Дядо Коледа.

– Той едва ли ще дойде точно сега – обади се Петсън. – Мисля, че ще дойде чак когато заспиш. Сега сигурно стои зад дървото и те наблюдава.

Финдъс реши да се престори, че спи, но от време на време хитро отваряше едното оченце и поглеждаше. Виждаше обаче само приглушената светлина, която се процеждаше през пирамидката. Всичко останало беше покрито с непрогледна тъмнина.

И без Финдъс да усети как стана това, очите му се затвориха. Той заспа.

Глава 2

– Дядо Коледа ще дойде! Пирамидката се е срутила! Той е взел бележката. Сега ме чака изненада! – крещеше Финдъс и загубил ума и дума от радост, се втурна в кокошарника, за да сподели щастието си с кокошките.

Кокошките още не се бяха събудили и не разбираха какво иска да им каже котето, но усещаха – станало е нещо важно, нещо може би страшно, затова закудкудякаха и запляскаха с крила.

– Ко-ко-ко-коледа! Дядо Ко-ко-ко-коледа ще дойде! Пирамидката е па-а-а-а-аднала! Помощ! Той-ой-ой-ой е взел бележката! Петсън, помоооощ! Ко-ко-ко-ко!